

Z NOTESU

Ášter½, 30 Á™Á-jen 2012

V krbu praskají polena, je pÁ™íjemno. Rozvalují se v kÁ™esle. PÁ™ivírám oÁ•i, pÁ™edu jako koÁ•ka.... A vzpomínám. Vzpomínám dobu dÁ›tství. Vše moÁ¾né i nemoÁ¾né se honí hlavou. Najednou - blik, mám jasno. Notesy, mé klukovské notesy. Jedním z nich listuji. Listuji, ale nacházím jen poznámky z aktivit Junáka. Listuji... listuji... a nacházím zprávu s názvem „BÁ™ezen“.

OÁ¾ívají vzpomínky na dobu, kdyÁ¾ - a propadám se najednou o mnoho, mnoho let zpÁ›t...

Je mi deset. Ve škole na tabuli píšeme bÁ™ezen 1953. TÁ›šili jsme se na jaro, ale je potaÁ¾ené Á•e hadrem. ZemÁ™el prezident. Gottwald. Náš první. Musím se usmát. V Junáku si vedeme kroniku našeho nového státu a vím, Á¾e prvním prezidentem je a vÁ¾dy bude T. G. Masaryk. President Osvoboditel. V uÁ•ebnicích to ale není. JeštÁ› neÁ¾ pÁ›du spát, musím si poznamenat: JUNÁK JE BEZVA. Nevím proÁ•, ale je zakázán. Pro správné dÁ›ti je Pionýr. Á™íká úÁ•a. NauÁ•il jsem se, napsal úkoly a pokračuji v psaní. V psaní toho, co mne trápí. Kamarád je pionýr. Nelíbí se mu tam. Konají s nima samé blbosti. Povídám mu o Junáku. Líbí se mu mé povídání a má›l by zájem. Á™ekl asi ná›co doma, to nemá›l. Dnes, druhý den ráno mne uÁ•itelka volá k tabuli. PÁ™ed celou tÁ™ídou Á™íká, Á¾e jsem špatný ho. Nejsem pionýr. Jdu ještÁ› do Á™editelny. Á™íÁ•a Á™íká, Á¾e budu mít zhoršenou známku z chování. Dává mi c pro otce. Nic nechápu, nevím, Á¾e bych udÁ›lal ná›jakou lumpárnu. TÁ™ída i úÁ•a mlÁ•í. Doma? Doma špatný ho facku. TaÁ¾ka pÁ™eÁ•et dopis a Á™íká: “Seš moc ukecanej a má›Á¾u mít nepÁ™íjemnosti“ a Á•te dál n Zase nevím nic. Koukám na noviny a vidím fotku v Á•erném rámeÁ•ku ... jasná›, zase jsem ukecanej. Musím na kutÁ›. Zítra budu pokračovat. V naší škole je postavený katafalk. Velká fotka v Á•erném rámu s Á•erným fáborem a Á•ervené karafiáty pÁ™evázané Á•ernou stuhou. Nad katafalkem je nápis - velkými písmeny, Á•ernými, je napsáno “NEZAPOMENEME - VÁŠRNI ZÁ•STANEME“. Á•EtyÁ™i pionýÁ™i stojí Á•estnou strÁ¾. StÁ™ídají se. Stojí zavÁ™ení školy školníkem. PionýÁ™i nosí kroje se šátky. Jdou-li kolem, musí se zdravít po pionýrsku. UÁ•itelé a my, co nejsme pionýry, musíme se zastavit, otoÁ•it Á•elem ke katafalku a poklonit se. A to i kdyÁ¾ je naspÁ›ch. J skvrna tÁ™ídy, tak mne uÁ•itelé posílají do kabinetu pro rÁ›zné pomÁ•cky. Tak i dnes. Lítnu ze tÁ™ídy do kabinetu a honem zpátky. Fakt spÁ›chám. Jinak mne úÁ•a zase pÁ™ed tÁ™ídou sjede. V tom kvaltu, jak pádím, na katafalk nevzdechnu. Po odpoledním vyuÁ•ování cítím, Á¾e budu mít malér... Nemýlím se. Do tÁ™ídy vchází úÁ•a s Á™editelkou. Stoupáme si. Á•e za ucho táhne pÁ™ed tÁ™ídu. NeÁ™vu, ale bolí to. Huláká, Á¾e jsem zneuctil a pošpinil památku! Zase nic nechápu, bolí mne ucho, nevím co se dÁ›je a tak bulím. Na výzu bude trojka z chování. Á•Eetli jste záÁ¾itky teprve desetiletého kluka Kluk, který si chtÁ›l uÁ¾ívat jara, sluníÁ•ka a skotaÁ•it s kamarády. I po šedesáti šesti letech mne mrazí, vzpomenu-li si na ty okamÁ¾iky. Á•Easem jiÁ¾ zaprášené, prachem let pokryté. Díky událostem, které jsme všichni proÁ¾ivali, moje dÁ›ti s vnuky má›li a mají bezva dÁ›tství. -doktor-